



Arrest

nr. 188 576 van 19 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT, die loco advocaat A. DESWAEF verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, dient op 30 juni 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van descendent van haar Belgische vader.

Op 22 december 2016, met kennisgeving op 5 januari 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.06.2016 werd ingediend door:

Naam: G. (...)

Voornaam: A. (...)

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: (...).1991

Geboorteplaats: Douala

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: “Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3°de bloedverwanten in neergaande lijn (...) of die te hunnen laste zijn (...).”

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen ten laste legt betrokkene volgende documenten voor:

- bewijs van vijf geldstortingingen via Moneygram vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene in de perioden februari-maart 2015 en mei-juli 2015: echter, louter deze enkele geldstortingingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- verhuurovereenkomst dd. 12.07.2011; bijbehorende volmacht dd. 12.07.2011 waarin de referentiepersoon aan betrokkene de toestemming geeft om deze huurgelden te ontvangen: er werden echter geen bijkomende bewijzen voorgelegd of en voor welke periode betrokkene deze huurgelden effectief ontving. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 25.07.2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de familie van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de overwegingen 4 en 5 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele motiveringsplicht en van “*de algemene beginselen van administratief recht: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de verplichting om geen manifeste beoordelingsfout te begaan*”.

Het middel luidt als volgt:

“DOORDAT,

Tegenpartij de aangevoerde legale voorschriften (inbegrepen de daarover bestaande rechtspraak) en algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet correct heeft nageleefd en toegepast.

TERWIJL,

Verzoeker wel degelijk aan de wettelijke voorwaarden vervat in de artikelen 40bis en 40ter van de Wet van 15 december 1980, geïnterpreteerd aan de hand van de Europese rechtspraak, beantwoordt, en daarom recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied.

Eerste onderdeel

Inderdaad, in de bestreden beslissing wordt het begrip "ten laste zijn" restrictief geïnterpreteerd, en wordt er geen grondige analyse gedaan van de aanvraag van verzoeker en de neergelegde stukken, met een correcte inachtneming van alle elementen van de zaak en in hun geheel.

Tegenpartij heeft aan het begrip "ten laste zijn" een restrictieve definitie gegeven die niet conform is met de bepalingen en principes die de materie regelen, waardoor ze een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Dit begrip moet in het licht van de Europese rechtspraak worden verstaan. Het "ten laste zijn" is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

Om te beginnen herhaalt verzoeker de volgende overwegingen (4) en (5) van de Richtlijn 2003/86:

(4) Gezinshereniging is een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt bij tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap die in het Verdrag is vastgelegd.

(5) De lidstaten passen deze richtlijn toe zonder onderscheid te maken op grond van ras, huidskleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid.

Ook al kunnen beperkingen op het recht op gezinshereniging bestaan, moeten deze beperkingen in de geest van de Richtlijn blijven, te weten, een gezinsleven bevoordelen, des te meer wanneer het gezinsleven op een filiale relatie is gebaseerd zoals in casu.

Het ten laste zijn zoals verstaan in de Richtlijn 2004/38 en zoals overgewogen door de Europese rechtspraak kan als volgt worden gedefinieerd: "de kwaliteit van een familielid "ten laste" vloeit voort uit een feitelijke situatie gekenmerkt door het feit dat de materiele steun van dit familielid verzekerd wordt door de Europese onderdaan of zijn echtgenoot/partner.

(...) Het is niet nodig om zich af te vragen of de betrokken familieleden theoretisch in staat zouden zijn om tegemoet te komen aan hun eigen behoeften, bijvoorbeeld, door de uitoefening van een betaalde activiteit".

In de zaak C-1/05 (Jia Arrest), werd er uiteengelegd dat de «vraag of aan de afhankelijkheidsvoorwaarde is voldaan, objectief dient te worden vastgesteld, rekening houdend met de individuele omstandigheden en persoonlijke behoeften van de persoon die de ondersteuning nodig heeft. Het komt mij voor dat het juiste criterium in dit verband primair is of, gelet op deze persoonlijke omstandigheden, de financiële middelen van de ten laste komende persoon het hem mogelijk maken om op het bestaansminimum te leven in het land waar hij normaal gesproken verblijft, aangenomen dat dit niet de lidstaat is waarin hij verblijf aanvraagt. Daarnaast moet worden vastgesteld dat dit geen tijdelijke situatie is maar een structureel karakter heeft» (Conclusie van de advocaat-generaal Geelhoed in de zaak C-1/05, Jia, punt 96).

De richtlijn bepaalt geen enkele voorwaarde betreffende de minimale duur van afhankelijkheid noch betreffende het bedrag van de gegeven materiele steun, zolang de afhankelijkheid oprecht en structureel van aard is. Het Hof van justitie heeft herhaald dat het schriftelijk bewijs van de kwaliteit van persoon ten laste "door elk geschikt middel gevoerd kan worden" (arresten in de zaken C-215/03, Oulane, punt 53 en C-1/05, Jia, punt 41).

Inderdaad, met zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ingediend op 30.06.2016, heeft verzoeker verschillende stukken neergelegd om aan te tonen dat hij "ten laste" was (en nog altijd is) van zijn vader, die hij is komen vervoegen.

Doch heeft tegenpartij deze stukken niet correct geanalyseerd en dus onzorgvuldig gehandeld, waardoor zij de algemene zorgvuldigheidsplicht schendt.

Wat het attest van Moneygram betreft (stuk 2), bewijs van verscheidene geldstortingen vanwege zijn vader, de referentiepersoon, ten gunste van betrokkene, moet er eerst worden opgemerkt dat er geen 5 geldstortingen, zoals tegenpartij in haar beslissing vermeldt, maar wel 7 geldstortingen zijn geweest (namelijk op 26.09.2013, op 30.12.2014, en vijf in het jaar 2015, net voor de aankomst van verzoeker in België).

Vervolgens houdt tegenpartij in haar beslissing geenszins rekening met de bedragen van deze geldstortingen (gemiddeld 250 € per storting), die zonder een welbepaalde som te moeten bereiken, toch wel relevant zijn in de zin dat het niet om een "anekdotische" sommen gaat maar om een werkelijke financiële steun die verzoeker toeliet om fatsoenlijk te leven voordat hij in België aankwam.

Ook werd geen rekening gehouden met de omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker. Zoals verzoeker in zijn aanvraag heeft aangegeven, verbleef hij het jaar voor zijn aankomst in België voor zijn studies in Rusland. Daar verbleef hij bij een kennis, en ontving 6 geldstortingen vanwege zijn vader, zoals vermeld op het attest van Moneygram.

Daarvoor verbleef hij in zijn herkomstland, Kameroen. Sinds het vertrek van zijn vader naar België in het jaar 2006 onderhield zijn vader de hele familie die in Kameroen was gebleven. Toen zijn moeder en jongere broers de vader in België in 2011 kwamen vervoegen, heeft zijn vader een volmacht ondertekend om hem toe te laten de huurgelden van de huurovereenkomst gesloten op 12.07.2011 persoonlijk te innen en te behouden (stukken 3 en 4). Dit komt overeen met ongeveer 140 €/maand, die hij sindsdien maandelijks heeft ontvangen, tot zijn vertrek voor Rusland in 2014.

De aard en de regelmatigheid van dit inkomen (de huurgelden) die verzoeker ontvangen heeft gedurende deze 4 jaren, werden niet in acht genomen door tegenpartij. Evenmin het feit dat zowel het contract als de bijbehorende volmacht door de bevoegde autoriteiten werden bestempeld en geregistreerd, wat de echtheid van deze documenten bevestigt, en als gevolg, eveneens de daaruit ontvangen huurgelden door verzoeker.

Aangezien het huurcontract zelf geen rekeningnummer bevat en er ook niet wordt vermeld dat de huurgelden gestort dienden te worden, kan er niet verweten worden aan verzoeker om geen bijkomende stukken te hebben neergelegd hieromtrent. Opnieuw, gezien de omstandigheden die aan verzoeker eigen zijn, is het zeker niet ongebruikelijk om huurgelden van hand tot hand te betalen in zijn herkomstland, Kameroen.

Indien tegenpartij het nodig had geacht om daarover bijkomende informatie te krijgen, had zij dat, zoals elke zorgvuldig bestuur, moeten aanvragen aan verzoeker, quod non in casu.

Tweemaal houdt tegenpartij vol dat "deze documenten [de neergelegde bewijzen] niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden

Hierdoor behandelt tegenpartij deze twee bewijzen apart, terwijl ze tezamen dienen te worden beoordeeld en integendeel aantonen dat er geen onderbreking is geweest in het onderhoud en de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met zijn vader sinds 2011.

Om al deze redenen schendt tegenpartij de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980, evenals de daarbij toebehorende rechtspraak van het Hof van Justitie. Ze schendt ook haar algemene zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en begaat een manifeste beoordelingsfout.

Tweede onderdeel

Het bewijs van onvermogen is een negatief bewijs, die dus moeilijk kan worden aangebracht. Toch bewijst verzoeker nog altijd afhankelijk te zijn van zijn vader gezien hij sinds zijn aankomst in België anderhalf jaar geleden, nog altijd bij zijn ouders verblijft met zijn jongere broers. Hij is ongehuwd en niet ten laste van de Belgische staat, wat tegenpartij ook had kunnen nagaan doch wat zij verzuimd heeft te doen.

Tegenpartij schendt ook haar formele motiveringsplicht, naast haar algemene zorgvuldigheidsplicht, doordat de bestreden beslissing niet toelaat aan verzoeker na te gaan waarom beoordeeld wordt dat niet blijkt dat de referentiepersoon (verzoekers vader) niet ten laste valt van de Belgisch Staat, terwijl hij een attest van zijn werkgever en verschillende loonfiches heeft neergelegd met zijn aanvraag (stuk 5).

De formele motiveringsplicht is degene die aan elke administratieve autoriteit de eis oplegt om een administratieve beslissing correct en volledig te motiveren. Het moet om een motivatie gaan die alle elementen van het dossier in acht neemt, die daarop antwoordt op een pertinente manier en die aan de ontvanger van de akte toelaat om de draagwijdte en de argumentering ervan te begrijpen.

Het is vaststaande rechtspraak van Uw Raad dat: « Or, le Conseil d'État a déjà rappelé (notamment en son arrêt n° 115.571 du 10 février 2003) que, pour satisfaire a l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaitre de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaitre les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. Tel n'est manifestement pas le cas en l'espèce. » CCE n° 9105 du 21 mars 2008, RDE 2008, 62.

De formele motiveringsplicht heeft niet enkel tot doel de geadministreerde te informeren over de motieven van de beslissing opdat hij, in alle bekendheid, zou kunnen beoordelen of een beroep nuttig is of niet, maar het moet ook toelaten de rechter zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

De nalatigheid van deze formaliteit heeft als gevolg dat de beslissing illegaal is en maakt de beslissing vatbaar voor vernietiging door de rechtscolleges of autoriteiten die over een legaliteitscontrole beschikken, wat hier het geval is.

Dat het eerste middel gegrond is."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet,*
- Overwegingen 4 en 5 van de Richtlijn 2003/86,*
- De formele motiveringsplicht zoals bepaald in artikelen 1 tot 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*
- Het redelijkheidsbeginsel,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- De verplichting om geen manifeste beoordelingsfout te begaan.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij in een eerste onderdeel voor als zou het begrip 'ten laste' zijn restrictief geïnterpreteerd worden en er geen grondige analyse werd gedaan van de aanvraag en neergelegde stukken.

Middels de theoretische uiteenzetting toont verzoekende partij evenwel niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de betreffende wetsbepaling verkeerd heeft geïnterpreteerd.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-I 105, Jia).

Nopens de geldstorting via Moneygram heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht vastgesteld dat deze vijf geldstorting te beperkt zijn teneinde aanvaard te worden als afdoende bewijs dat verzoekende partij financieel ten laste was van de referentiepersoon. In antwoord op de opmerkingen van verzoekende partij kan het volgende worden opgemerkt:

Verzoekende partij geeft kritiek op het feit dat er geen vijf maar wel zeven overschrijvingen zouden zijn: verzoekende partij verliest hierbij uit het oog dat de twee overschrijvingen in 2013 en 2014 niet gericht waren aan verzoekende partij zelf en aldus niet in rekening konden worden gebracht;

In zoverre verzoekende partij aangeeft dat het gemiddeld 250,00 EUR per storting betrof en aldus om werkelijke financiële steun ging, dient verweerder op te merken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat deze enkele geldstorting toch als te beperkt moeten worden beschouwd.

Nopens de huurgelden heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook niet onredelijk besloten dat er geen bijkomende bewijzen werden voorgelegd of en voor welke periode verzoekende partij de huurgelden effectief heeft ontvangen. De loutere bewering als zou verzoekende partij gedurende vier jaar maandelijks de huur heeft ontvangen, kan niet worden aangenomen.

Terwijl verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen teneinde alle relevante stukken over te maken naar aanleiding van het indienen van de aanvraag. Er kan niet dienstig worden voorgehouden als zouden er bijkomende stukken moeten worden opgevraagd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.V.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

In een tweede onderdeel geeft verzoekende partij aan dat zij heeft bewezen thans nog steeds afhankelijk te zijn van haar vader.

Het is evenwel zo dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft vastgesteld dat de situatie die betrekking heeft op de toestand in België niet kan bewijzen dat verzoekende partij afhankelijk was in het land van herkomst, en er aldus enkel maar kan worden vastgesteld dat niet aan de voorwaarden is voldaan.

Een onderzoek naar de actuele situatie was dan ook overbodig.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

Zie ook:

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste " zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht" (R.V.V. nr. 20.907 van 19 december 2008)

"Het loutere feit dat haar Belgische moeder afdoende bestaansmiddelen zou hebben, maakt niet dat aan de voorwaarde van het "ten laste " zijn is voldaan. Immers moet de verzoekende partij ook aantonen dat zij ten laste is van haar Belgische moeder, hetgeen zij in casu niet heeft gedaan." (R.V.V. nr. 125.589 dd. 13.06.2014)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° en 40ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie in functie van haar vader, omdat de verzoekende partij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat zowel de

verzoekende partij als de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat. De verwerende partij besluit dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Zij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, die meerderjarig is, een aanvraag indiende voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische vader op grond van artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.
(...)"

Een samenlezing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en artikel 40ter van de vreemdelingenwet leert dat de verzoekende partij dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, namelijk haar Belgische vader. De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid' van een familielid (cfr. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia).

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "ten laste" (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, waarbij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van de Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de descendent dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Evenmin wordt betwist dat de verzoekende partij bloedverwant in neergaande lijn is van de referentiepersoon.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Er kan worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en zoals gesteld naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het hoger aangehaalde arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder 'te hunnen laste' zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Het komt de verzoekende partij dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag (zie naar analogie HvJ 16 januari 2014, zaak C-423/12, Reyes).

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg, naar analogie, begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

In casu wordt het verblijf geweigerd nu volgens de verwerende partij uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds in het land van herkomst, Kameroen, een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en haar Belgische vader, de

referentiepersoon, nu de verzoekende partij niet afdoende aantoonde effectief onvermogen te zijn, nu er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in Kameroen financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en nu niet blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon niet ten laste vallen van de Belgische staat.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij het begrip “ten laste” restrictief zou hebben geïnterpreteerd, in strijd met hoger genoemde rechtspraak.

Waar zij verwijst naar de overwegingen 4 en 5 van richtlijn 2003/86/EG, dient te worden opgemerkt dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan.

Daarnaast merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van genoemde richtlijn aangezien uit de definities beschreven in artikel 2 blijkt dat deze enkel betrekking heeft op onderdanen van een derde land die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Artikel 3.3 van de richtlijn bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. De verzoekende partij meent gezinslid te zijn van een Belgisch onderdaan, zodat zij zich niet dienstig op deze richtlijn kan beroepen.

De verzoekende partij verwijst de verwerende partij verder een incorrecte analyse van de stukken die zij neerlegde.

Waar zij stelt dat de verwerende partij verkeerdelijk spreekt over 5 in plaats van 7 geldstortingen vanwege de referentiepersoon kan de verzoekende partij niet worden gevolgd. Uit het overzicht van MoneyGram dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat door de referentiepersoon 5 stortingen gebeurden naar de verzoekende partij:

- Op 3 februari 2015: 45 euro
- Op 4 juni 2015: 216 euro
- Op 10 maart 2015: 300 euro
- Op 11 maart 2015: 240 euro
- Op 15 mei 2015: 217 euro.

De overige twee stortingen vermeld op het overzicht, die dateren van 2013 en 2014, waren niet gericht aan de verzoekende partij, zodat de verwerende partij er terecht geen rekening mee hield bij de beoordeling van het ten laste zijn van de verzoekende partij aan de referentiepersoon.

Met betrekking tot deze 5 bewijzen van overschrijving oordeelde de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze “*louter deze enkele geldstortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon*”. Het feit dat volgens de verzoekende partij deze stortingen toch gemiddeld 250 euro bedroegen, doet op zich geen afbreuk aan de gedegen motivering van de verwerende partij, die in casu over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Het komt de Raad kennelijk redelijk voor dat de 5 stortingsbewijzen niet aanvaard worden als bewijs van ten laste zijn in het verleden omdat zij te beperkt zijn. De verzoekende partij weerlegt dit geenszins met haar betoog. De verzoekende partij kan, gelet op het voorgaande, in ieder geval niet ernstig voorhouden dat de bewezen stortingen voldoende bewijs zijn van het onvermogen en het ten laste zijn van de verzoekende partij aan de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan haar zaak, namelijk dat zij voor haar komst een jaar in Rusland zou hebben verbleven bij een kennis, dient vooreerst te worden opgemerkt dat zij de verwerende partij niet kan verwijten geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing met gegevens die haar niet kenbaar waren gemaakt. Voorts toont zij niet aan hoe deze grief afbreuk doet aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing, waarbij dient te worden opgemerkt dat zij een aanvraag tot

verblijf indiende in functie van haar Belgische vader en aldus diende te bewijzen dat er tussen hen een afhankelijkheidsrelatie bestond, en niet tussen haar en een kennis in Rusland voorafgaand aan haar komst naar België.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij bewijzen voorlegde waaruit diende te blijken dat haar vader haar de volmacht gaf om huurgelden van zijn huis te innen, kan worden gewezen op het feit dat de verwerende partij hierover het volgende motiveerde in de bestreden beslissing: *“verhuurovereenkomst dd. 12.07.2011; bijbehorende volmacht dd. 12.07.2011 waarin de referentiepersoon aan betrokkene de toestemming geeft om deze huurgelden te ontvangen: er werden echter geen bijkomende bewijzen voorgelegd of en voor welke periode betrokkene deze huurgelden effectief ontving. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden.”* Dit wordt door de verzoekende partij met haar betoog niet weerlegd. Uit het administratief dossier blijkt dat een verhuurovereenkomst voor bepaalde duur tussen de vader van de verzoekende partij en een huurder werd voorgelegd van 12 juli 2011, voor de duur van 1 jaar (van 1 januari 2011 tot 31 december 2011). Een verlengingsclausule is niet voorzien. Daarnaast wordt een volmacht voorgelegd, gedateerd op 12 juli 2011, die de verzoekende partij toelaat de huur te innen in plaats van haar vader. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij omtrent deze bewijzen oordeelde dat geen bijkomende bewijzen werden voorgelegd of en voor welke periode de huurgelden effectief werden ontvangen door de verzoekende partij, zodat ze niet kunnen worden aanvaard. In zoverre de verzoekende partij in het kader van haar verzoekschrift aanbrengt dat zij maandelijks 140 euro zou hebben ontvangen tot haar vertrek naar Rusland, dient te worden herhaald dat, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat deze beweringen te staven, de Raad zich in het kader van de annulatiebevoegdheid dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met gegevens waarvan zij niet in kennis was gesteld. Uit het administratief dossier blijkt allermindst dat er bewijzen voorlagen van huurgelden die gedurende 4 jaar zouden zijn betaald, zoals de verzoekende partij voorhoudt. Het feit dat het huurcontract en de volmacht zouden zijn geregistreerd, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Overigens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins dat de verwerende partij de echtheid ervan betwist, doch dat om hogergenoemde reden geen rekening kan worden gehouden met deze twee documenten als bewijs in het kader van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Evenmin verwijt de verwerende partij de verzoekende partij dat het huurcontract geen rekeningnummer vermeld, zoals zij verkeerdelijk stelt in haar betoog. Het feit dat de huurgelden van hand tot hand zouden zijn betaald zodat er geen bewijs van kan worden voorgelegd, doet evenmin afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. Het komt een aanvrager toe in het kader van zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen en bewijzen voor te leggen die zijn zaak ondersteunen. Het kan de verwerende partij in casu niet ten kwade worden geduid dat zij omtrent de huurgelden oordeelde dat *“er werden echter geen bijkomende bewijzen voorgelegd of en voor welke periode betrokkene deze huurgelden effectief ontving. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden”*. Met haar betoog bevestigt de verzoekende partij overigens dat zij de betaling van de huurgelden niet kan bewijzen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het de verwerende partij toekwam haar bijkomende inlichtingen te vragen op dit punt, herhaalt de Raad dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure in principe rust op de aanvrager, die alle nuttige inlichtingen dient over te maken die zijn zaak ondersteunen. Het is in de eerste plaats de aanvrager die voldoende zorgvuldigheid aan de dag dient te leggen en erop dient toe te zien dat hij alles overmaakt. In casu heeft de verzoekende partij voldoende de kans gekregen haar dossier te actualiseren voor het nemen van de bestreden beslissing en aan te tonen dat zij aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldoet, meer bepaald aantonen dat er reeds in Kameroen een afhankelijkheidsband bestond tussen haar en de referentiepersoon. Het is geenszins de taak van de beslissende overheid, in casu de verwerende partij, om erop te wijzen dat een negatieve beslissing zal worden genomen en de aanvrager alsnog de kans te bieden om bijkomende stukken voor te leggen. De verzoekende partij voert overigens niet aan dat zij belet werd stukken over te maken voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij diende te weten dat zij alle stukken diende over te maken teneinde de verwerende partij toe te laten het dossier met kennis van zaken te beoordelen. Overigens geeft de verzoekende partij niet aan wat zij dan wel concreet zou hebben overgelegd opdat de verwerende partij tot een andere beslissing zou zijn gekomen. De motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door middel van haar betoog.

Verder toont de verzoekende partij niet aan dat het onmogelijk zou zijn om haar onvermogen te bewijzen. Zij wijzen niet op eventuele gefnuikte pogingen tot dergelijk bewijs doch stelt slechts dat het

leveren van een negatief bewijs moeilijk is. Met dit betoog weerlegt zij de concrete motieven van de bestreden beslissing niet.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij wel degelijk bewijst dat zij nog altijd afhankelijk is van haar vader, nu zij nog steeds bij haar ouders zou verblijven en ongehuwd zou zijn, en dat zij niet ten laste is van de Belgische staat, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee echter niet het eveneens determinerend motief van de bestreden beslissing weerlegt dat stelt dat zij geen afhankelijkheidsrelatie in het verleden heeft aangetoond.

Om dezelfde reden diende de verwerende partij in casu niet in te gaan op de loonfiches en het attest van de werkgever van de referentiepersoon, waaruit zij meent dat blijkt dat hij evenmin ten laste is van de Belgische staat. Dit onderdeel van het betoog is niet dienstig, nu de verzoekende partij zoals blijkt uit het voorgaande niet weerlegt dat niet afdoende is aangetoond dat zij ten laste is van de referentiepersoon en het cumulatieve voorwaarden betreft. De verwerende partij diende dus allerminst na te gaan of de verzoekende partij aan alle voorwaarden voldeed om een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische vader te bekomen en kon volstaan met de gemotiveerde vaststelling dat aan één van de voorwaarden, namelijk het bewijzen van ten laste zijn voorafgaand aan de aanvraag, niet is voldaan. De verwerende partij wees hier overigens op in de bestreden beslissing, immers stelde zij *“Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht”*.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bepalingen die betrekking hebben op het vrij verkeer van de burgers van de Unie in casu te beperkt zouden zijn geïnterpreteerd, daar waar zij een ruime interpretatie suggereert.

Het louter feit dat de verzoekende partij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij weerlegt niet de determinerende motieven van de bestreden beslissing. Tenslotte toont de verzoekende partij niet aan hoe een samenlezing van alle stukken van het dossier in casu tot een ander oordeel zou hebben geleid.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de overwegingen 4 en 5 van de richtlijn 2003/86/EG, en van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

In zoverre de verzoekende partij de hoorplicht zoals beschermd door artikel 41 van het Handvest geschonden acht, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de

rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de aanvraag tot gezinshereniging, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de verwerende partij omtrent de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40; RvS 3 februari 2016, nr. 233.719; RvS 2 december 2015, nr. 11.638 (c)).

De Raad dient niet aan te tonen dat de aanvankelijk bestreden beslissing effectief anders zou zijn geweest indien de verzoekende partij was gehoord. Hij dient enkel na te gaan of de verzoekende partij aannemelijk kan maken dat zij, indien zij was gehoord, het bestuur informatie had kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik nog te nemen beslissing had kunnen beïnvloeden (RvS 26 april 2016, nr. 234.511). Zoals blijkt uit voorgaande bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, is dit in casu echter niet het geval, zodat een schending van de hoorplicht of van artikel 41 van het Handvest niet aannemelijk wordt gemaakt.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991, van de formele motiveringsplicht en van *“de algemene beginselen van administratief recht: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de verplichting om geen manifeste beoordelingsfout te begaan.”*

Het middel luidt als volgt:

“DOORDAT,

Tegenpartij de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15.12.1980 en 8 EVRM niet correct heeft toegepast, en aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgeleverd.

TERWIJL,

Het privé- en familieleven die verzoeker hier in België sedert anderhalf jaar leidt met zijn Belgische familie, belet dat tegenpartij een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 juli 2012 die de Wet wijzigt, betreffende artikel 7 van deze Wet, geldt de verplichting om een terugkeersbeslissing te nemen ten opzichte van enige onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft natuurlijk niet indien de

effectieve terugkeer van een vreemdeling een schending met zich meebrengt van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (Doe. Pari. 53,1825/001, p. 17)

Bovendien heeft artikel 20 van dezelfde wet van 19 januari 2012 in de Wet een artikel 74/13 ingevoerd, luidend als volgt: " Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Daaruit volgt dat indien de tegenpartij in enkele welbepaalde gevallen, vastgesteld in artikel 7 van de Wet, een bevel om het grondgebied te verlaten moet afleveren aan iedere onderdaan van een derde land die zich op het Belgisch grondgebied bevindt zonder legaal verblijf, deze verplichting niet moet worden verstaan in de zin dat het automatisch en in alle omstandigheden aan tegenpartij zou worden opgelegd.

Zo is het dat het onregelmatig karakter van het verblijf alleen niet genoeg is om de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere factoren, conform artikel 74/13 van de Wet of in verband met de schending van de fundamentele rechten gegarandeerd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in acht zouden worden genomen, in zulke manier dat tegenpartij niet verstoken is van enige appreciatiebevoegdheid.

Tegenpartij kan dus geen gehele gebonden bevoegdheid inroepen wanneer ze een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert op basis van artikel 7 van de Wet.

De in casu gegeven motivatie kan zeker niet als voldoende nog gewichtig worden beschouwd: "Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de familie van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er dient tevens te worden opgemerkt dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene".

Er werd in ieder geval geenszins rekening gehouden met de effectieve familiale situatie van verzoeker, die zijn ouders en 4 broers is komen vervoegen in juli 2015, zijnde anderhalf jaar geleden, nog met het feit dat zijn gehele gezinscel zich hier in België bevindt.

De pure theoretische beweringen volgens dewelke verzoeker als volwassene een leven kan opbouwen in het land van herkomst houden helemaal geen rekening met de persoonlijke situatie van verzoeker: hij is namelijk ongehuwd en slechts 25 jaar oud, heeft nooit gewerkt en zijn secundair onderwijs afgemaakt. Daarnaast moet de afhankelijkheidsrelatie zoals in het eerste middel uiteengezet bewezen worden verklaard.

De inmenging die de bestreden beslissing uitmaakt in verzoekers familieleven is in volledige onevenredigheid met de doeleinden vervolgd door het EVRM. Ten slotte blijkt niet uit de gegeven motivering welke de uitzondering is die tegenpartij aanvoert (artikel 8 §2 EVRM) om een beperking van het recht op een familieleven te leiden te rechtvaardigen, ondanks alle aangevoerde elementen die blijken geven van een werkelijk gezinsleven in België.

Daardoor begaat tegenpartij niet alleen een manifeste beoordelingsfout, maar schendt het ook het redelijkheidsbeginsel, haar motiveringsplicht en haar algemene zorgvuldigheidsplicht.

Dat het tweede middel gegrond is."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet,
- Artikel 8 EVRM,
- De formele motiveringsplicht zoals bepaald in artikelen 1 tot 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet,
- Het redelijkheidsbeginsel,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,
- De verplichting om geen manifeste beoordelingsfout te begaan.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op geen enkele wijze rekening zou houden met het gezinsleven van de verzoekende partij.

Betreffende de vermeende schending van artikelen 1 tot 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998,693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Er kan geen beschermenswaardig gezinsleven worden weerhouden.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoekende partij spreekt van een gezamenlijk adres sinds die periode, maar legt geen andere indicaties voor die een gezinsband kunnen aantonen, zodat zij geenszins heeft aangetoond dat de band die zij zou hebben met haar ouders er één is die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt ook geenszins dat er sprake zou zijn van het ten laste zijn van de ouders.

Een gezamenlijk adres op zich volstaat niet als bewijs van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

"Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Verzoekende partij steunt de aanwezigheid van een gezinsleven louter op het gegeven sedert haar aankomst in België met haar vader — die een legaal verblijf heeft in België — samen te wonen onder het zelfde dak. De Raad merkt op dat verzoekende partij in het verzoekschrift zelf aangeeft dat haar vader reeds in 2000 naar België is gekomen. Zijzelf kwam pas op 1 december 2010 naar België nadat ze met een studentervisum eerst nog zeven maanden in het Verenigd Koninkrijk had verbleven. Uit deze gegevens blijkt dat verzoekende partij, die heden reeds vierentwintig jaar is, gedurende de tien jaar die aan haar komst naar België voorafgingen - waarvan de helft reeds tijdens de jaren van volwassenheid - niet met haar vader heeft samengewoond en zelfs in 2010 opteerde om met een studentervisum naar het Verenigd Koninkrijk te trekken en er gedurende zeven maanden te verblijven. Uit deze vaststellingen kan enkel worden besloten dat verzoekende partij duidelijk geen belang hecht aan de samenwoning met haar vader waardoor deze samenwoning niet als een bijkomend element van afhankelijkheid kan worden beschouwd. Artikel 8 van het EVRM beschermt alleen bestaande gezinsrelaties en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, in casu verzoekende partij en haar vader. Uit het prima facie onderzoek lijkt er in deze stand van het geding te moeten worden besloten dat er geen gezinsleven bestaat tussen de verzoekende partij en haar vader. " (R.v.V. nr. 83.753 van 28 november 2011)

Terwijl ook tussen meerderjarige verwanten niet zomaar een beschermenswaardig gezinsleven kan worden weerhouden.

"Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden. " (R.V.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)

Verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden familieleven niet elders kan leiden. Minstens wordt niet aangetoond dat via de moderne communicatiekanalen geen nauw contact zou kunnen worden onderhouden voor de duur van een tijdelijke scheiding.

Zie ook:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.V.Y. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is.

binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061,28.07.1992, RACE. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven.

Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. "

(R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 10/11

48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het grondgebied dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.V.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

"Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. "

(R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder benadrukt nog eens dat de toetsing aan de door de Belgische wetgever gestelde voorwaarden voor gezinshereniging reeds een beoordeling van de in artikel 8 EVRM vervatte belangen impliceert, zodat de verzoekende partij -nog afgezien van het gebrek aan beschermenswaardig gezinsleven- niet dienstig kan voorhouden dat geen afweging zou zijn geschied tussen de private belangen en het algemeen belang.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt nog als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde

fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft geoordeeld in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat betrokkene een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan bouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Er werd geen afhankelijkheid aangetoond.

Er is tevens ook geen sprake van minderjarige kinderen, noch van een medische problematiek.

Verzoekende partij toont niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kennelijk onredelijk zou zijn.

Terwijl -zoals hoger reeds werd aangehaald- een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

noodzakelijkerwijs een beoordeling van het gezins- en familieleven van de verzoekende partij impliceert, in die zin dat de gemachtigde van de Staatssecretaris -geheel in overeenstemming met artikel 8 EVRM- heeft onderzocht of de verzoekende partij beantwoordt aan de aan gezinshereniging gestelde voorwaarden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat dit is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft zoals gesteld tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt nu haar legaal verblijf in België is verstreken. De verwerende partij wijst eveneens op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en verduidelijkt dat deze bepaling de afgifte van een bevel niet in de weg staat, waarbij weerslag wordt gegeven van het onderzoek in het kader van deze bepaling.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Zij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij meent dat haar privé- en familielevens in België de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu verwijt de verzoekende partij de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met haar familiale situatie, namelijk met het feit dat zij een gezin zou vormen met haar ouders en 4 broers die zij is komen te vervoegen in België in juli 2015. Zij wijst erop dat zij 25 jaar oud is en ongehuwd, nooit heeft gewerkt en het secundair onderwijs heeft afgemaakt, en meent verder dat de afhankelijkheidsrelatie blijkt uit de uiteenzetting van het eerste middel.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Dienaangaande oordeelt het Hof dat de banden tussen jonge volwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht en hun ouders of andere naaste familieleden eveneens een 'gezinsleven' kunnen uitmaken (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 62; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55).

Indien dit niet het geval is, dan zal het Hof deze gezinsrelaties eerder bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

In casu toont de verzoekende partij geenszins het bestaan van bijkomende banden van afhankelijkheid aan tussen zichzelf en haar ouders met concrete elementen, geenszins blijkt dit uit het eerste middel.

De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De verzoekende partij, die meerderjarig is, toont met haar betoog niet aan dat tussen haar en haar broers bijkomende banden anders dan de gewone affectieve banden zouden bestaan.

Een gezamenlijk adres op zich volstaat gelet op het voorgaande niet als bewijs van het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Voorts houdt artikel 8 het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Ook met betrekking tot het privéleven beperkt de verzoekende partij zich tot een vaag en ongestaafd betoog.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven aan te tonen.

Daargelaten deze vaststelling, betreft het in casu een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beoogt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland

(GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekende partij voert echter geen concrete elementen aan die haar beletten het gezinsleven elders verder te zetten. Geen element wordt kenbaar gemaakt waaruit blijkt dat haar Belgische vader, noch de overige gezinsleden waarmee zij beweert een gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM te hebben, haar niet kunnen vergezellen. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het vermeende gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Verder toont zij niet met concrete elementen aan waarom er sprake zou zijn van een onevenredige beslissing. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk een afweging werd gemaakt van de familiale belangen. De verwerende partij motiveert in het kader van het onderzoek in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (cfr. infra) het volgende: *“Het gegeven dat de familie van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentpersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentpersoon wordt betwist. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”*

Voorts kan aangenomen worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steunen vinden in het administratief dossier, zoals bleek uit de bespreking van het eerste middel. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, luidde deze bepaling ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden met haar familieleven en hierover niet voldoende te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). Verder dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing een antwoord is op de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van de Belgische vader van de verzoekende partij, zoals eveneens blijkt uit de bestreden beslissing zelf. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden als zou de verwerende partij blijf geven niet op de hoogte te zijn van het bestaan van dit gezinsleven. Immers wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet volstaan om aan te tonen dat zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van een descendent van een Belg. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus waarom de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet volstaan, en de verzoekende partij verduidelijkt niet met welke gegevens aangaande het gezinsleven de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

Verder motiveert de verwerende partij uitdrukkelijk aangaande haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij stelt: *Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (...)Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de familie van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

De verwerende partij merkt terecht op dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat de verzoekende partij medische problemen heeft kenbaar gemaakt - en waarmee bovendien geen rekening zou zijn gehouden - of dat er sprake is van een kind met wiens hoger belang rekening dient te worden gehouden. Tevens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd aangaande het vermeende gezinsleven (zie ook supra). De verzoekende partij toont niet aan welk aspect in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet in rekening zou zijn gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Wat betreft de voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, voert de verzoekende partij geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN